

Píseň moře

Klára Klimecká

Příběh se odehrává na pozadí historických události válek na moři na konci 18. století, ale charaktery a činy skutečně existujících postav jsou autorčinou fikcí.

Úvodem Praha, 2021

Procházíte špinavým, zanedbaným přístavem, a nad shlukem umolousaných rybářských kutrů náhle spatříte bělostnou takeláž plnoplachtetníku, který tam vůbec nemá být. V antikvariátu ztraceném kdesi v postranní uličce neznámého městečka šátráte v zaprášeném regálu plném pětikorunových knih, a náhle vylovíte skvost, po kterém bažíte desítky let. Touláte se šedivým lesem, a v jednom jediném možném okamžiku se mezery mezi stromy zasklí nádhernou vitráží ze slunce, stínů a duhy v lesním chrámu. Čas od času se setkáváme s nevšedními, velmi vzácnými a mnohdy neopakovatelnými okamžiky. A platí to i v knižním světě...

Setkání s velkým talentem je vždy vzácné. V mnoha směrech. Je ještě vzácnější, je-li onen talent ještě na pomezí dětství a mládí. Jako příklad uvedu Markétu Procházkovou nebo Jiřího Wolкера, ale nejsou jediní. No, řekněte sami, není na místě tak milé objevy podporovat?

Za velmi nevšední považuji i setkání s prvotinou Kláry Klimecké Píseň moře. Čtivě a beletristicky sepsanou námořní historii konce 18. století, s vtipnou personifikací dívek a lodí, bych spíš očekával od muže a historika, než od křehké šestnáctileté dívky. Myslím, že nás ještě překvapí...

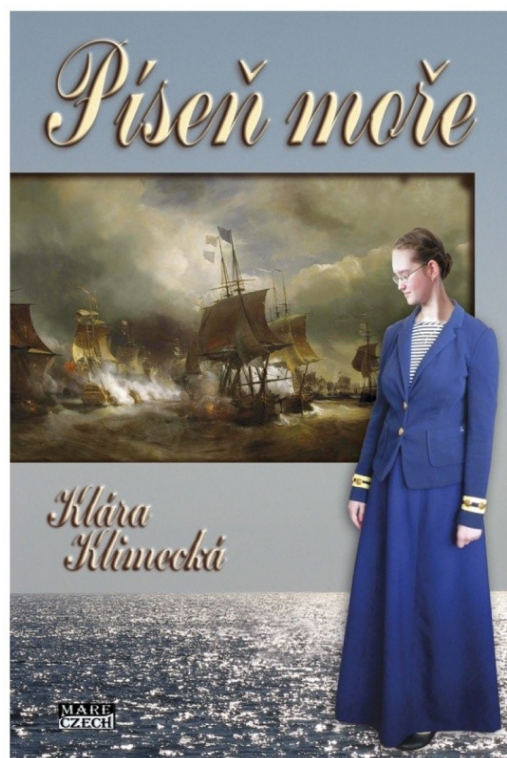
Ve snaze jí (a nejen jí) práci na překvapení usnadnit, odhodlal jsem se k nevšednímu kroku a otevřel novou knižní edici Chytit vítr pro velmi mladé talentované autory se zaměřením na loď a plavbu. Již slyším reakce kolegů nakladatelů: „No, ty jsi se zbláznil! V této době je to jako vyhazovat finanční prostředky oknem!“ Nu, doufám, že tomu tak nebude. Věřím, že investice do talentu vždy byla, je, a snad i bude dobrou investicí.

Vás, kteří jste sami ve svých šestnácti žádný příběh nenapsali, a možná ani nikdy nenapíšete, ale rádi čtete zajímavé příběhy od jiných, vás prosím, ať čtením Kláry Klimecké necháte vyrůst nového renomovaného autora.

Marek Přikryl
nakladatel

Napsat v šestnácti letech knihu o téměř dvou stech stranách, která je poutavá, čtivá, nepostrádá fantazii a hluboké znalosti z přelomu 18. a 19. století na britských válečných lodích, je téměř nemožné. Klára Klimecká to dokázala. Ve věku, kdy se ostatní děvčata zajímají o módu, hudbu a chlapce, se tato obdivuhodná dívka noří do příběhů, které se zakládají na realitě, prolnuté její fantazií.

To ona je dívka Victory – loď Victory. Dovede se vžít do reality tehdejší doby a zároveň do duše dívky, která si musí vybojovat své místo na slunci přes nepřátelský přístup nadřazených, a proto je tato knížka tak pravdivá a poutavá. Klára Klimecká se chce věnovat námořní historii a tato beletrie

je prvním krokem k uskutečnění jejího snu.

Věřme, že to není jediné beletristické dílo, kterým obohatí českou literaturu.

Mnoho dalších krásných myšlenek, zpracovaných čtivě, krásnou češtinou a s hlubokou znalostí věcí, Kláro.

*Andrea Vernerová
redaktorka*

Ukázka:

Sloka třináctá

Portsmouth, 1801

Victory seděla na palubě a studovala námořní strategii. „Víš, že Emma a Horatio Nelson se spolu vrací do Británie?“ ozvala se za ní Gracee.

Victory přikývla a mávla Gracee před obličejem posledním dopisem od Emmy. V dopise jí Emma slíbila, že se za ní přijede do Portsmouthu podívat. Victory se ulevilo, když před rokem, po celém roce mlčení, dostala od Emmy znovu dopis. Měla takovou radost, že na ni Emma nezapomněla, že ani její nálada neměla tak silné výkyvy. Sice nebyla zrovna ráda, že se Emma zamilovala do člověka, ze kterého měla Victory strach, ale už se dávno naučila, že citům se nedá poroučet. Ostatně si to i sama vyzkoušela.

Gracee nahlédla přes Victoriino rameno a zasmála se. Victory po ní hodila pohoršený pohled a vesele poznamenala: „Proč se musíš smát pokaždé, když se zabývám strategií? Mám prostě poslední díl skládačky.“

Bitva na Nilu opravdu Victory dala odpovědi na zbývající otázky a dopomohla jí k dokonalé strategii. Mohla ji ale vypracovávat až teď, když se její emoce uklidnily.

Gracee pokrčila rameny a poznamenala, že něco přinesla. Victory jí věnovala zvědavý pohled a Gracee jí podala dva kousky koláče, který pekla. Victory Gracee znala moc dobře na to, aby si myslela, že tohle je to něco. Koláče si vyměňovaly docela často. Victory odešla udělat kávu, kterou sehnala před měsícem v Londýně. Naznačila Gracee, že to něco chce vidět až potom. Gracee se zase těšila na Victoriinu kávu.

Victory přivezla kávu ze Středozeří, když odešla do výslužby, a Gracee si ji zamilovala. Když se Victory zase ustálila nálada, scházely se spolu každý den ve stejný čas ke kávě a koláči. Bohužel zásoby kávy se začaly ztenčovat, a tak musela Victory pořád nějakou shánět. Gracee to viděla jako dobrou příležitost, jak Victory dostat z Portsmouthu. Nechtěla, aby tu seděla a hnila věčně.

Victory se vrátila s kávou a slovy, že chce vědět, co pro ni Gracee má. Gracee vytáhla dopis od admirála Collingwooda. Victory si ho ihned přečetla.

Rozsvítil se jí den. Cuthbert vždy psal krásné dopisy, které dokázaly potěšit na duši. Bylo to, jako by tu byl s ní. Gracee poznamenala něco v tom smyslu, že si od začátku myslela, že skončí společně. Victory ji neposlouchala. Sama si totiž nebyla jistá svým vztahem ke Cuthbertovi. Zavřela oči a vzpomínala na ten moment, kdy za ní přišel na palubu a utěšil ji. Potom přišel ještě mnohokrát. Hráli spolu na flétnu. Teď je ale na moři a mohou si jen dopisovat.

Victory vzhledla od dopisu a viděla usmívající se Gracee. Gracee odhadla úplně přesně, na co Victory vzpomínala. Sdělila ještě Victory, že se za ní zítra asi zastaví John Jervis, a zakousla se do koláče. Victory si přitiskla dopisy od Cuthberta a Emmy k hrudi. Hřálo ji u srdce, že na ni oba tak myslí.

Gracee, která si nikdy nenechala utéci možnost štiplavé poznámky, prohlásila: „Chlapi vo tebe maj koukam zájem. To by mě zajímalo, jak to skončí.“ Victory zavrtěla hlavou a zašklebila se na ni.

~~~

Emma, její manžel, Horatio a Ele se nastěhovali do krásného domku za Londýnem. Horatio, Ele a Emmin manžel vybalovali věci, zatímco Emmě nakázali, aby si sedla na zahradě. Horatio našel mezi knihami dva obrázky první lodi, které si nechal poslat od Johna. Chvilí je jen hypnotizoval svým pohledem a pak se rozhodl, že je Emmě dá. Doufal při tom, že to neponičí už tak křehké vztahy mezi Emmou a Eleanor.

Emma pozorovala přicházet nervózního Horatia. Jeho nervozita zneklidnila i ji. Stalo se snad něco? Chce se s ní snad Horatio rozejít? Nedokázala už si život bez něj představit. Milovala ho a na tom se nic nezměnilo. Jen měla strach, jestli to i on cítí stejně.

„Emmo, víš, jak jsem mluvil o těch kopiích zničených obrázků?“ Emma přikývla. Horatio jí kopie podal. Políbil ji na čelo a odešel.

Emma držela papíry v ruce a přemýšlela, jestli se má podívat. Co když to je ona? Co bude dělat pak? Jak by se k ní měla Emma chovat? Emma si byla vědoma toho, že pro ni byla Ele stejně důležitá jako Horatio a kdyby to opravdu byla ona... Mohla by se s ní ještě přátelit? Emma se nedokázala na obrázky podívat. Složila je a schovala do kapsičky u šatů.

Ele a Horatio připravovali ložnici. „Musíme jí to udělat pohodlné. Emma porodí v nejbližších dnech,“ prohodila Ele.

Horatio se na ni usmál a přikývl. Emma nosila pod srdcem jeho dítě a on se už nemohl dočkat, až bude otcem. Eleanor to věděla. Věděla, že Horatio má rád děti a umí to s nimi. Věděla také, jak moc miluje Emmu. Ele ale věděla ještě něco jiného. Něco mnohem děsivějšího...

Ele vytáhla srolovaný kus papíru. V posledních dnech ho četla několikrát. Dle toho musela udělat nejtěžší krok svého života. Dle stejného papíru by ale vše mělo skončit dobře, a to i pro ni.

Rozhodla se, že to udělá až po tom, co Emma porodí. Ele tím získá čas i pro sebe.

„Co to čteš?“ zeptala se právě přicházející Emma. Ele svitek rychle schovala a věnovala Emmě ten nejsladší úsměv, který uměla. Emma tam chvíli jen stála a přemýšlela, jestli má Eleanor říci o těch kopiích.

Dilema jí ale vyřešila prudká bolest v břiše. Ele pomohla Emmě do ložnice. Zůstala tam s ní po celou dobu.

Za několik hodin se Eleanor objevila venku, kde už čekali Horatio a Emmin manžel.

„Máš dceru, Horatio. Jmenuje se po tobě – Horatia,“ oznámila jim Eleanor. Na tváři obou mužů se objevil úsměv. Ele je pustila za Emmou, ale Emmin manžel zůstal venku. Věnoval Ele pohled, který říkal, že by se jim měl nechat nějaký čas o samotě. Ele přikývla a zavřela za Horatiem dveře.

~~~

Victory seděla na palubě a hrála, když ji najednou zalila obrovská vlna radosti. Přestala hrát a jen tak se opřela o dělo. Sluníčko ji příjemně hrálo do tváře. Takhle šťastná dlouho nebyla, jestli někdy vůbec. Zavřela oči. V rukou držela malou holčičku, svoji holčičku, a měla z ní obrovskou radost.

„Ty moje malá Horatio...“ zašeptala jí.

„Jsi tady, Victory?“ zpět do reality ji uvedl Jervisův hlas. Ale to, co viděla, přece byla realita.

Victory byla zmatená. Připomínalo jí to situaci, kdy byla v myšlenkách přítomna bitvě na Nilu. Čemu byla přítomna teď?

John, který k ní mezitím došel, zaregistroval její zmatek a okamžitě se zeptal, co že se to děje.

Victory jen mávla rukou. Nechtěla zrovna Johnovi vysvětlovat, co se jí děje. Vždy, když ho viděla, vzpomněla si na to, co jí kdysi udělal Saumarez. Johnovi to samozřejmě neříkala. Ale vždy se jí vybavil ten pohrdavý pohled, kterým ji Saumarez obdařil potom.

Zeptala se Johna, jestli si něco nedá, a také, co potřebuje. John se nadechl: „Potřeboval bych s tebou mluvit o tom, co se stalo po bitvě u mysu Svatého Vincenta.“

Victory zamrazilo. Ten pocit obrovského štěstí už se dávno vytratil a nahradil ho neuvěřitelný strach. Zase se jí vybavila celá situace. Začala se neznatelně třást a zadržovala slzy. John si toho nevěšiml.

„Tomu, co se ti tehdy stalo v té kajutě, jsme nemohli nijak zabránit. Nevěděli jsme o něm. Neměla jsi tam s ním jít. Tak na mě, prosím, nebuď našťvaná kvůli něčemu, za co nemůžu. Kvůli tomu tady ale nejsem. Zajímá mě, co jste si tehdy udělali s Nelsonem?“

Victory stěží zadržovala slzy. Žena schovaná za kormidelním kolem celou scénu pozorovala. Byla úplně šokována mužovým jednáním. Z toho, co slyšela, pochopila, že žena byla znásilněna, a on jí řekne k celé situaci tohle! Krev v ní vřela. Nemůže konečně společnost začít brát na vědomí, že psychické problémy jsou také problémy? Musí za ní. Jen co ten muž odejde.

Victory se nadechla a co nejvyrovnanějším hlasem řekla: „Nevím, prostě jsem se kolem něj cítila ohrožená a měla jsem z něj strach. On ze mě asi také.“

John pokýval hlavou. Tohle nebyla odpověď, kterou chtěl slyšet. Chtěl racionální vysvětlení. Už dávno nevěřil Belliným legendám. Poslední, co jí udělal po vůli, bylo, že odeslal kopie nějakých obrázků Nelsonovi. Už s těmi Bellinými báchorkami nechtěl mít nic společného, ale racionálního vysvětlení téhle situace se nedočkal. Chladně, přesvědčen, že Victory lhala, se s ní rozloučil.

Victory upadla na zem a začala plakat. Jak to, že si za to může sama? Neměla s nimi do té kajuty nikdy jít. John má pravdu. Je to jen její vina.

„Neposlouchej ho. To, že tě někdo znásilnil, není tvoje vina. To je vina agresora a měl by za to pykat,“ řekl milý ženský hlas francouzsky a někdo pohládl Victory po vlasech. Victory se z posledních zbytků sil zvedla a podívala se, kdo to je. Dívala se do tváře asi dvacetileté ženě, lodi, s úplně rudýma, ale milýma očima plnýma porozumění, černými vlasy v drdolu, jizvami po celém těle a v dlouhých červených šatech.

Žena k ní klidně promluvila. Představila se jako francouzská řadová loď Le Redoutable a vysvětlila, že nechce Victory ani ublížit, ani od ní něco vyzvědět. Chce jí jen pomoci.

Victory se dívala do Redoutabliných očí a byla přesvědčena, že žena nelže. Byla zoufalá a potřebovala něčí pochopení. Složila hlavu do Redoutablina klína a začala znovu plakat. Mezi vzlyky jí vypověděla, jak to všechno bylo.

Nevadilo jí, že je ta žena francouzská loď. Cítila z ní prostě pochopení, porozumění. Redoutable ji hladila po vlasech a snažila se ji utěšit.

„Tahle holka si prošla psychickou a fyzickou šikanou i znásilněním. A proč? Protože je to krásná a inteligentní loď, která nechce být otrokyní svých nadřízených,“ uvažovala Redoutable. Vzpomněla si na Legendu a pomyslela si, že tohle by byla nejlepší Královna moří.

Victory v jejím klíně usnula. Redoutable vzala papír a napsala Victory vzkaz. Pak se tiše vypařila. Nemohla v Británii zůstat moc dlouho. Neuměla anglicky ještě tak dobře, aby zapadla.

Redoutable se ještě naposledy podívala na spící Victory. Nechtělo se jí ji opouštět, ale musela.

~~~

Emma seděla na zahradě a pozorovala Eleanor s malou Horatií. Všichni jí doma říkali Hortense, jejich malá kytička. Jediné, co Emmě chybělo ke štěstí, byl Horatio. Musel do služby. Alespoň udržovali čilou korespondenci.

Emma nahmatala v kapse svých šatů složené kopie obrázků první lodi. Vyndala je a konečně se odvážila je rozložit. Porovnála je s Ele. Byla to ona. Byla na nich Eleanor. Emma přemýšlela, jak se k ní má teď chovat. Bez ní zůstat nemůže. Je to druhá část jejího srdce. To už by raději opustila Horatia než ji. Teď už Emma chápala, proč Ele ty obrázky spálila. Nevěděla, jak by se k ní Emma zachovala, kdyby se dozvěděla, že ona je ta první.

Už Emma začínala chápat i to, že měla Ele strach udělat chybu a nikomu nedůvěřovala. Byla sama. Celá dnešní kultura je postavena na odkazu Římské říše a ona je jediná Kartaginka. Ano, jsou tu ještě další lodě, ale ty nevědí, že jejich kořeny jsou v Kartágu, anebo se k nim mají strach přihlásit.

„Victory by se určitě přihlásila,“ pomyslela si Emma. Rozhodla se Ele konfrontovat. Nejdříve ji ale musí ujistit, že jí má ráda za všech okolností. Emmě připadalo hodně zvláštní, jak moc jí na Ele záleží. Není už to přeci jen za hranou? S jedním pohledem na Ele a její péči o malou Hortense se ale její pochyby rozplynuly. Znovu se podívala na obrázky a složila je zpět do kapsičky. Jednou jí je možná ukáže.

~~~

Victory otevřela oči. Stále ležela na palubě. Rozhlédla se kolem sebe. Redoutable nikde neviděla. Sevřelo se jí srdce. Dalšího člověka, který jí rozuměl, ztratila. Vedle sebe našla ležet vzkaz. Otevřela ho a všimla si, že je papír zmáčen slzami.

Začala číst: „Milá Victory, promiň mi můj předčasný odchod. Vzhledem k tomu, že jsem Francouzka, nevidí mě tady rádi a mohli by mě chytit. Proto jsem musela odejít. To, co jsi mi řekla, nikomu neřeknu. Slibuji. Ještě jedna věc: myslím si, že jestli by byl někdo dokonalá Královna Moří, jsi to ty.

Přeji ti lepší osud, než jsi měla dosud a nikdy na tebe nezapomenu. Tvá oddaná Redoutable.“

Victory vzkaz vehnal slzy do očí. Válka rozděluje lidi podle národnosti. Proč? A my, lodě, jsme rozděleny podle zemí, kterým sloužíme, a přitom jsme jeden národ – pokračovatelky Kartaginců. Victory k Redu cítila vztah, který nikdy k nikomu jinému nepocítila. Chtěla s ní být. Chtěla s ní mluvit.

~~~

Emma stála před branou do doků a čekala, až ji někdo pustí. Trvalo to, ale nakonec se tam dostala. Podle stěžňů ihned poznala, kde Victory stojí, a vydala se tím směrem.

Victory potřebovala zahnat svůj smutek hudbou. Začala hrát Píseň Moře. Emma stojící pod lodí se zaposlouchala. Od té doby, co se viděly naposledy, Emma zapracovala na své féničtině a dneska mohla hrdě říci, že by se domluvila.

Začala dokonce zpívat slova ukolébavky. Za zpěvu vylezla nahoru na palubu. Victory odložila flétnu a uvítala Emmu. Vypadala starší, než naposledy. Její krásné dlouhé vlasy a hnědé oči ale zůstaly stejné. Měla na sobě lehké červené šaty a vlasy nechala volně padat na ramena. Slušelo jí to, jako vždy.

Victory se optala, co je u Emmy nového.

„Mám dceru, Horatii, a dobrou kamarádku jménem Eleanor.“ Victory po celou dobu zkoumala Emmin výraz. Poznala z toho, že ke své vlastní dceři velkou lásku nechová. Musela se ale Emmy zeptat, jestli je Eleanor pouze kamarádka, protože její výraz prozrazoval něco víc. Emma se při odpovědi zarazila.

Musela přiznat, že sama neví. Poslední dobou se zmítala mezi city pro Ele a Horatia. Victory se na ni usmála: „Ať si vybereš tak nebo tak, bude to vždy v pořádku.“ Emma přikývla. Victory vždycky dokázala uklidnit a udělat jí dobrou podporu.

Victory udělala čaj a nabídla Emmě koláč. Emma se jí zdála být nervózní, a tak chtěla odlehčit atmosféru.

„Kromě toho, že jsem tě chtěla vidět, tak jsem ti přišla něco nabídnout,“ začala pomalu Emma.

Victory jí věnovala nedůvěřivý pohled. Aby zahнала Victoriiny obavy, musela Emma hned pokračovat: „Vím, že jako loď nemáš svoji vlastní identitu ani britské občanství. Tak jsem si říkala, že když jsi a pravděpodobně už navždy budeš tady, hodilo by se ti mít nějakou jistotu.

Kdysi v Gibraltaru jsi mi zachránila život a já tě od té doby beru jako svou sestru, dvojče. Proto ti nabízím, že tě adoptuji.“

Victory zůstala v šoku sedět na zemi. Tohle nečekala. Emma, její prakticky sestra, jí nabízí, že by mohly být oficiální sestry a ona by k tomu ještě získala identitu!

Trvalo několik minut, než byla Victory schopna něco říci. Emma ale trpělivě počkala.

„Já... já ti nemohu být vděčnější. Vnímám tě jako svoji sestru a samozřejmě tvoji nabídku s radostí přijímám. Děkuji ti moc,“ řekla Victory zase se slzami v očích. Emma ji objala, aby ji utěšila.

„Já se kvůli tobě dokonce naučila fénický,“ zasmála se Emma. Victory tím vykouzlila úsměv na tváři. Ten ale hned zmizel. Musela se zeptat, jestli Emmě nevádí, že jsou každá jiné národnosti. Emma věnovala Victory úsměv plný hrdosti na ni. Samozřejmě, že jí to nevádílo. Naopak byla ráda, že se Victory hrdě hlásila ke svým kartaginským předkům.

Emma Victory oznámila, že už vyřídila všechny náležitosti, jelikož věřila, že Victory řekne ano. Podala jí její průkaz. Měla v něm zapsáno jméno Victory Lyon, ale pod tím měla i HMS Victory. Radši se neptala, jak se Emmě povedlo vybojovat, aby měla v průkazu připsánu jak svou lodní identitu, tak i svou kartaginskou národnost. Victory za to všechno Emmě ještě jednou poděkovala. Emma se jen usmívala. Byla ráda, že Victory má zase jednu radost.

Emma si všimla vzkazu, který držela Victory v ruce, a zeptala se, co to je. Victory jí věnovala stydlivý úsměv a vysvětlila jí celou situaci od příchodu Jervise až po zmizení Redu. Dala Emmě přečíst i ten vzkaz. Emma si ho přečetla několikrát a vehnalo jí to slzy do očí.

„Také tě nechtěla opustit. Války trhají váš národ. Nenechte se. Válčíte za své země. To neznamena, že nesmíte mít přátele v opačné linii. Ve válkách nejde o jednotlivce, ale o zájmy států. Nenechte se tím zničit. Jste jeden národ a jste silné,“ řekla rozhořčeně Emma. Victory se usmála: „Ty vlastně do našeho národa patříš taky, sestro.“ Emma jí věnovala spokojený úsměv.

~~~

Domů se Emma vracela ve velmi dobré náladě. Ele seděla na zahradě a zase hypnotizovala ten kousek papíru. Má to udělat? Nebo ne? Emma ji viděla ode dveří, a když se ujistila, že Hortense spí, rozhodla se konečně říci Eleanor, že ví, kdo je.

„Ele, potřebovala bych s tebou mluvit,“ řekla Emma chvějícím se hlasem plným strachu. Ele ji opustí. Byla si tím jistá. Ale musí to udělat. Ele zadržela dech. Emma zná její identitu. Nebude už s ní chtít mít nic společného. Ele přikývla hlavou a její oči se naplnily děsem.

„Mám tě hrozně ráda Ele a nemůžu tě ztratit, ale nemůžu ti ani lhát. Vím, že ty jsi ta první loď. Vím to jen jako informaci. Prosím, promiň mi to a neopouštěj mě,“ řekla zoufale Emma.

Ele se do očí vehnaly slzy. Samozřejmě, že Emmu neopustí. Nevěděla ale, jak jí má říci to, co musí udělat. Emma si sedla vedle ní a položila hlavu na Elino rameno. Seděly několik minut v tichu, než se Ele konečně odhodlala. Nemohla to vyslovit, a tak jen podala Emmě ten kus papíru. Emma ho přijala a snažila se rozluštit, co na něm je, ale tak dobře fénický ještě neuměla. Musela se nakonec Ele zeptat.

„To je zapomenutý kus Legendy. Mám ho jen já a říká, co se má stát právě teď.“ Emma věnovala Ele vyzývavý pohled. Chtěla vědět, co to je. Ele zavřela oči a nadechla se: „Musíš se rozejít s Horatiem.“ Emma tam chvíli jen seděla úplně paralyzovaná šokem. Cože? Rozejít se s Horatiem? Vždyť spolu mají dceru! Začala uvažovat. Je to vůbec její dcera? Měla Hortense někdy vůbec ráda? Byla si stoprocentně jistá, že Victory by jí měla radši než ona sama.

A co Horatio? Milovala ho, ale k jejímu vlastnímu údivu jí myšlenka rozchodu nijak nevádíla. Jak je to možné? Pro ni bylo důležitější, že neztratí Ele.

Emma věnovala Ele zmatený pohled a řekla jí úplně všechno, co se jí honilo hlavou. Ele ji vzala za ramena a zeptala se: „Máš Victory opravdu hodně ráda, že?“

„Ano, je to moje sestra.“ „A víš, co Legenda říká o Královně: Je to řadová loď Royal Navy. V době korunovace bude vdaná, její manžel bude schopný námořník, bude mít adoptivní dceru, jejíž biologická matka bude adoptivní sestra Královniny.“ Emma se otočila na Ele a spiklenecky přikývla. Pochopila okamžitě, co musí udělat. Už také chápala, proč jí ten rozchod tak nevádí.

Narozením Hortense splnila svou úlohu v Legendě. Prožila s Horatiem krásné tři roky, které bude uchovávat ve svých vzpomínkách, ale od narození jejich dcery ji občas napadlo, že má radši Ele než Horatia.

Emma si nemohla pomoci a musela Eleanor tohle všechno říci. Ele pokývala hlavou. „Emmo, vím, že mě už asi nikdy nebudeš chtít vidět, ale já ti to musím říci. Miluji tě.“ Emma se usmála a Ele objala. To byl ten pocit, co k ní celou dobu cítila. Milovala jak Horatia tak i Ele. Teď si musela vybrat. A vybrala si Ele. Emma si náhle nemohla pomoci a Ele políbila. Ta se nebránila.

~~~

Horatio se spokojeně vracel domů. Vybojovali vítězství nad Dány u Kodaně a teď si mohl odpočinout a strávit pár krásných chvil se svou rodinou. Hlavně na Hortense se těšil. Chyběla mu hodně.

Emma a Ele ho doma přivítaly chladněji, než čekal. Nálada v domě byla napjatá. Horatio vůbec nechápal proč a doufal, že mu to bude vysvětleno.

Emma ho ale nechala ještě pár dní čekat. S Ele se dohodly, že si Horatio potřebuje nejdříve odpočinout, a až pak mu to můžou sdělit.

Asi za týden večer Emma zatáhla Horatia do ložnice se slovy, že si s ním potřebuje promluvit. Horatio netušil, o co jde a doufal, že mu Emma vysvětlí tu napjatou atmosféru kolem. Emma se nadechla a začala: „Horatio, musí to mezi námi skončit.“

„Proč? Já tě miluji a máme dceru. Co se stalo?“

„Dál budeme žít jako rodina. Pro Hortense. Mezi námi je ale konec. Prožila jsem s tebou krásné tři roky. Poprvé jsem si připadala milována proto, kdo jsem, ale od začátku jsem měla podobné pocity pro Ele. Až teď jsem si dokázala přiznat, že ji také miluji. A když si musím vybrat... bude to vždy Ele. Promiň.“ Emma opustila místnost a zanechala tam Horatia sedět v šoku.

Na jednu stranu měl radost, že je Emma znovu šťastná. Od porodu Hortense se mu totiž zdála čím dál nešťastnější. Ale... stále ji miloval. Zavřel oči.

Miloval ji natolik, aby jí dokázal odpustit, že ho opustila, protože nebyla šťastná? Po bitvě u Kodaně si slíbil, že pro Emmino štěstí by udělal cokoli. Odpustí jí to.

Horatio sebou praštil do postele, ale nemohl spát. Strašně ho bolela hlava.

Victory se probudila uprostřed noci se stejnou bolestí hlavy. Zvedla se, aby si udělala mokrý obklad a zjistila, že nemůže hýbat pravou rukou. Jako by ji vůbec neměla.

A to už je konec ukázky. Pokud vás knížka zaujala, můžete si ji objednat na adrese:

www.mare-czech.cz/eshop/

kde možná najdete i další knížky, které by vás mohly zaujmout.